

Oktawa modlitw O Jedności Chrześcijan (dzień pierwszy, 18 stycznia)

Medytacja pierwsza oktawy modlitw o Jedności Chrześcijan (18 stycznia). Tematy: modlitwa Jezusa: „...aby byli jedno...” (J 1, 21), geneza zwyczaju, znaczenie jedności oraz rozpoznawanie Chrystusa w drugim człowieku.

13-01-2021

Dzień 1. 18 stycznia

► *Modlitwa do Jezusa: Aby byli jedno.*

► *Geneza powstania tego zwyczaju oraz ważność jedności.*

► *Rozpoznawanie Chrystusa w w drugim człowieku.*

Dziś rozpoczyna się Oktawa modlitw o Jedności Chrześcijan. W tych dniach, wraz z całym Kościołem, będziemy głębiej rozważać niektóre słowa wypowiedziane przez Jezusa podczas Ostatniej Wieczerzy, które zachęcają do pragnienia jedności.

Chrystus wiedział, po ponad trzydziestu latach spędzonych z ludźmi, że „...nadeszła Jego godzina, by przeszedł z tego świata do Ojca...” (J 13, 1). Jego serce, w obliczu zbliżającej się zdrady i bólu, było napełnione miłością do uczniów: „...do końca ich umiłował...” (J 13,1).

Dlatego na kilka godzin przed swoim aresztowaniem pozostawia nam trzy ważne dary, które są czymś więcej niż katechezą: umycie nóg, dar

Eucharystii i naukę o dyskursie Wieczerzy Pańskiej.

W Ewangelii św. Jana prosi Ojca o jedność tych, którzy w ciągu wieków mieli stać się Jego uczniami: „Ojcze Święty, zachowaj w Twoim imieniu, które Mi dałeś, aby tak jak My stanowili jedno” (J 17, 11). W tym tygodniu Kościół wzywa nas, żebyśmy zjednoczyli się z jego synowską modlitwą, utożsamiliśmy nasze uczucia z uczuciami Chrystusa i uznali Jego żarliwą tęsknotę za własną.

Kiedy Pan wypowiedział te słowa – „...zachowaj ich w Twoim Imieniu, które Mi dałeś, aby stanowili jedno” (J 17, 11) – wówczas Jego naśladowcy nie byli zbyt liczni. Szerzenie Ewangelii było ograniczone do stosunkowo niewielkiego obszaru geograficznego i społecznego. Jednak w tym momencie Serce Jezusa sięga o wiele dalej, spoglądając na przyszły

Kościół na przestrzeni wieków, wraz z jego nadziejami i trudnościami. Chrystus modli się o naszą jedność, ponieważ przewiduje jej znaczenie dla przekazu wiary i dla naszej wiarygodności: „Nie za nich tylko proszę, ale i za tymi, którzy dzięki ich słowu będą wierzyć we Mnie; aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty Ojczy, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, by świat uwierzył, że Ty Mnie posłałeś” (J 17, 20-21).

Sobór Watykański II uczy nas, że pragnienie „...pojednania wszystkich chrześcijan w jedności jednego Kościoła Jezusa Chrystusa przekracza ludzkie siły i możliwości. Dlatego całą swoją nadzieję pokłada w modlitwie Chrystusa za Kościół”[1]. Jedność jest darem, który otrzymujemy od Boga. Z tego powodu Benedykt XVI przypomina nam, że „...nie możemy 'tworzyć' jedności tylko o własnych siłach.

Możemy ją otrzymać jedynie jako dar Ducha Świętego”[2]. Pragniemy, aby ta usilna prośba Jezusa skierowana do Ojca rozbrzmiewała w nas w szczególny sposób w tygodniu modlitwy o jedność. Wszystkie słowa Syna Bożego starają się poruszyć nasze serca. Dlatego mamy jeszcze jedną okazję, żeby się dziwić. Św. Josemaría, ożywiony tym pragnieniem jedności, chciał także, aby wszyscy wierni Dzieła modlili się codziennie w *Preces* tymi samymi słowami naszego Pana: „Ut omnes unum sint sicut tu Pater in me et ego in te!”

Benedykt XVI nawiązał do genezy nabożeństwa o jedność chrześcijan w stulecie ustanowienia Oktawy. „Od jej początków – wyjaśniał – ujawniła się prawdziwie owocna intuicja. Było to w roku 1908: pewien amerykański anglikanin, który później wszedł do wspólnoty Kościoła katolickiego, (...) zapoczątkował proroczą ideę oktawy

modlitw o jedność chrześcijan”[3]. Inicjatywa ta rozprzestrzeniała się stopniowo, aż do momentu, kiedy w osiem lat później Benedykt XV zechciał rozszerzyć ją na cały Kościół katolicki.[4]

Daty Oktawy pozostają niezmiennie od samego początku: od 18 do 25 stycznia. Ustanowiono je ze względu na symbolikę, jaką oba dni miały w ówczesnym kalendarzu: „18 stycznia było święto Katedry św. Piotra, która jest mocnym fundamentem i pewną gwarancją jedności całego Ludu Bożego, natomiast 25 stycznia, tak wtedy, jak i dzisiaj, liturgia obchodzi święto Nawrócenia św. Pawła”[5].

Z jednej strony przypominamy misję, którą Chrystus powierzył Piotrowi, a przez niego swoim następcom: utwierdzać wszystkich swoich uczniów w wierze. Z drugiej strony, nawrócenie św. Pawła sugeruje nam, że wzorem dla osiągnięcia jedności

jest osobiste nawrócenie – ruch, który może się dokonać jedynie poprzez osobiste spotkanie z Chrystusem Zmartwychwstałym. Oba święta – Katedry św. Piotra i Nawrócenia św. Pawła – kierują nasz wzrok na osobę Jezusa Chrystusa, który jest ostatecznie tym, w którym wszyscy będziemy zjednoczeni w przyszłości.

Św. Jan Paweł II przypomniał, że ekumenizm – ruch dążący do jedności chrześcijan - nie jest zadaniem fakultatywnym, ani też „zwykłym 'dodatkiem', który należy dodać do tradycyjnej działalności Kościoła”[6]; przeciwnie, ekumenizm należy do jego wewnętrznej natury misyjnej i wypływa z głębokiego zrozumienia zadania, które pozostawił nam Chrystus i o które modlił się do Ojca przed swoją męką. „Jedność jest naszą wspólną misją; jest warunkiem, aby światło Chrystusa skuteczniej

rozprzestrzeniało się po całym świecie oraz aby ludzie byli nawróceni i zbawieni”[7]. Jest to droga, w której jako dobre dzieci jesteśmy zaproszeni do uczestnictwa poprzez słuchanie Ducha Pańskiego.

MOWA POŻEGNALNA podczas Ostatniej Wieczerzy nie jest pierwszym przypadkiem, kiedy Jezus wzywa swoich uczniów do jedności. Wykorzystując różne okoliczności, już wcześniej przestrzegał ich, że są wezwani do uznawania się za braci i do służenia sobie wzajemnie, ponieważ „...jeden jest Nauczyciel (...), jeden jest bowiem Ojciec wasz (...), jeden jest tylko wasz Mistrz, Chrystus” (Mt 23, 8-10). Rzeczywiście, podkreśla papież Franciszek, „...dzięki działaniu Ducha Świętego staliśmy się jedno z Chrystusem, synami w Synu, prawdziwymi adoratorami Ojca. Ta tajemnica miłości jest najgłębszą przyczyną jedności, która łączy wszystkich

chrześcijan i która jest o wiele większa niż podziały, jakie miały miejsce w historii. Dlatego, na ile pokornie zbliżamy się do Pana Jezusa Chrystusa, na tyle też zbliżamy się do siebie nawzajem”[8].

Sobór Watykański II uznaje, że wśród dóbr, którymi Kościół się buduje i żyje, wiele znajduje się także poza jego widzialnymi granicami, jak na przykład „...spisane Słowo Boże, życie łaski, wiara, nadzieja i miłość oraz niektóre wewnętrzne dary Ducha Świętego”[9]. We wszystkich tych dziedzinach jest to ta sama działająca moc Chrystusa, która pobudza nas wszystkich do jedności. Ekumenizm stara się na różne sposoby doprowadzić do wzrostu tej komunii do pełnej i widzialnej jedności wszystkich wyznawców Jezusa[10]. Dlatego aktem sprawiedliwości i miłości jest uznanie bogactwa Chrystusa, które jest obecne we wszystkich tych,

którzy – czasem nawet aż do
przelania krwi – dają o Nim
świadeć.

W tym tygodniu jedności chrześcijan
prosimy Pana naszego Jezusa
Chrystusa, abyśmy umieli
urzeczywistnić Jego tęsknotę za
jednością Kościoła. Sprzyjamy
jedności, jeśli pozwalamy się
osobiście nawrócić Chrystusowi
Zmartwychwstałemu, odtwarzając w
naszym życiu Jego sposób bycia i
działania, Jego pragnienie bycia
niewolnikiem wszystkich (por. Mk
10, 44), aby nawiązać dialog miłości z
naszymi braćmi i siostrami.
„Przykład Jezusa Chrystusa prowadzi
nas do dialogu; ten sam przykład
uczy nas, jak mamy rozmawiać z
ludźmi”[\[11\]](#). Przez całą oktawę
wytrwale wzywajmy Ducha Świętego
podczas Mszy Świętej, aby „...
zjednoczył nas w jedności”[\[12\]](#) i
abyśmy wszyscy „...stali się w
Chryście jednym ciałem i jednym

duchem”[13]. Z synowską ufnością zostawiamy duchowe owoce tego tygodnia modlitwy w rękach Maryi, Matki Kościoła i Matki wszystkich chrześcijan.

[1] Sobór Watykański II, dekret *Unitatis redintegratio*, 24.

[2] Benedykt XVI, przemówienie, 19 sierpnia 2005 r.

[3] Benedykt XVI, audiencja generalna, 23 stycznia 2008 r.

[4] Por. Benedykt XV, brewe apost. *Romanorum Pontificum*, 25 lutego 1916 r.

[5] Benedykt XVI, audiencja generalna, 23 stycznia 2008 r.

[6] Św. Jan Paweł II, encyklika *Ut unum sint*, 20.

[7] Benedykt XVI, homilia, 25 stycznia 2006 r.

[8] Franciszek, homilia, 25 stycznia 2015 r.

[9] Sobór Watykański II, dekret *Unitatis redintegratio*, 3.

[10] Por. Benedykt XVI, przemówienie, 26 stycznia 2006 r.

[11] Św. Josemaría, list z 24 października 1965, 15.

[12] Modlitwa eucharystyczna II.

[13] Modlitwa eucharystyczna III.